

IOSUA

Introducere

„Canonul sacru ne prezinta aid un volum de istorie si de arta istorica, de care generatia noastrd, atat de bogatd in texte de istorie, dar atdt de saraca in perceptia si simtul istorie, are o nevoie stringenta .”

- Paulus Cassel

I. Locul unic in Canon

Iosua constituie punctea de legatura indispensabila dintre Cartile lui Moise și istoria Israelului în țara Canaan. Atât în clasificarea din ebraica a cartilor, cât și în cea creștină, Iosua ocupa locul al saselea în ordinea cartilor Vechiului Testament. Pentru creștini este prima din cele două-sprezece „carti istorice” (Iosua la Estera); pentru evrei este prima din „Profetii Timpurii” (de la Iosua la Ezra-Neemia, Rut și Cronică fiind incluse în „screrile” de la sfarsitul VT ebraic).

Jensen subliniază importanța cartii, în cuvintele următoare:

Cu adevărat se poate spune că Iosua este *punctul culminant* al istoriei, precum și *inceputul* unei noi experiențe pentru Israel. Astfel conexe-ziunea istorică pe care o stabilește aceasta carte îi confere un loc strategic în randul Scripturilor Vechiului Testament.¹

II. Paternitatea

Desi autorul uman al cartii nu ne este prezentat, înca din cele mai vechi timpuri există indicii suficiente care susțin opinia că ea a fost redactată chiar de Iosua, cu completările de rigoare facute, după moarte sa, de marele preot Eleazar și de fiul acestuia, Fineas. Cartea Iosua este plină de pasaje redactate într-un stil vivace, din care se degaja concluzia că autorul a fost martor ocular la evenimentele descrise. Există, de asemenea, fragmente redactate la persoana trecătoare, singular și plural, cum sunt cele din capitolul 5, versetele 1 și 6 (în versiunea

română, 5:1 este redat la persoana a treia singular, n.tr.). De asemenea, în textul cartii se consemnează concret că Iosua fie a pus să se redacteze anumite documente, fie le-a redactat el însuși (18:9; 24:26). Faptul că Rahab se mai află în viață (6:25) la data redactării cartii corespunde perfect cu teza potrivit căreia Iosua este principalul autor al cartii ce-i poartă numele.

DL Data

Data apariției cartii Iosua depinde, în parte, de data Exodului (veacul al 15-lea sau al 13-lea T.Cr.). Faptele vin în sprijinul adoptării parerii mai conservatoare, conform căreia carte a apărut la o data mai timpurie, respectiv mijlocul anilor 1400 I.Cr. Astfel plasarea redactării cartii în intervalul dintre anul 1400 și 1350 T.Cr. se justifică prin prezenta următoarelor argumente: Cartea trebuie neapărat să fi apărut înainte de Solomon (cf. 16:10 cu 1 Re. 9:16) și înainte de perioada tatalui său, David (cf. 1-5:63 cu 2 Sam. 5:5-9). Întrucât în Iosua 13:4-6 fenicienii sunt numiți „sidonieni”, carte va fi apărut înainte de anul 1100 T.Cr. când Tirul a cucerit și subjugat Sidonul și înainte de anul 1200 T.Cr., deoarece filistenii au invadat Palestina după acea data. Or, din lectura cartii nu rezulta că ei ar fi constituit o problemă pentru israeliți în vremea lui Iosua.

IV. Fondul și tema cartii

Dacă Exodul consemnează izbavirea de către Dumnezeu a poporului său din Egipt, Iosua ne

rezinta felul Tn care Dumnezeu

213

Si-a condus poporul in Tara Promisa, ducand pana la capat lucrarea buna pe care a inceput-o, in pofida necredintei poporului ales. Dupa cum vom vedea, membrii aces-tei natiuni nu s-au schimbat, fiind in continuare necredinciosi. In ciuda acestui fapt, Cuv^ntul lui Dumnezeu se va implini iar samanta lui Avraam va fi sadita in paman-tul daruit de Dumnezeu prin legamant (Gen. 15:13-16), pentru ca sa poata prinde radacini si sa creasca.

Evenimentele descrise in aceasta carte succed celor consemnate in ultimul capitol din Deuteronom, unde israelitii erau can-tonati in campiile Moabului, la est de raul lordan. Moise murise iar Iosua devenise comandant sef, eel care era pe punctul de a conduce poporul in traversarea Iordanului si intrarea in Tara Promisa. Legea, reprezentata prin Moise, nu poate conduce poporul lui Dumnezeu in lucrarea de insusire a mostenirii sale. Numai Cristos, prin invie-reia Sa, infatisat de Iosua, poate sa faca acest lucru.

Sa facem o pauza, pentru a trece in re-

vista cateva fapte importante legate de Iosua. Moise i-a schimbat numele din Ho\$ea in Iosua (Nu. 13:16). Iosua a fost membru al tribului lui Eft-aim (Nu. 13:8) si servitor personal al lui Moise (Iosua 1:1). Inca din tinerete a fost un barbat angajat in bataliile Domnului. Astfel i-a condus pe israeliti in lupta lor impotriva amalecitilor (Ex. 17), fiind singurul general pe care 1- au cunoscut de la iesirea din Egipt. Dar ceea ce i-a conferit lui Iosua calitatile necesare preluarii de la Moise a functiei de conducator al natiunii nu a fost исusinta sa pe plan militar, ci vitalitatea sa spirituala si credinta sa. Ca tanar era nelipsit de la cortul Domnului (Ex. 33:11). Apoi 1-a insotit pe Moise pe Muntele Sinai (Ex. 32:17). Doar el si Caleb au privit Tara Promisa prin ochii credintei, cand poporul Israel fusese, cu treizeci si opt de ani inainte, la Cades Barneea (Nu. 14:6-10). Instiit si format de Moise, acum el a este imputernicit de Iehova sa-si ducS la indeplinire misiunea, in pofida faptului c& trecuse de varsta de nouazeci de ani.

SCHITA

I. OCUPAREA TARII PROMISE (cap. 1-12)

- A. Pregatiri pentru traversarea Iordanului (cap. 1)
- B. Trimiterea iscoadelor la Ierihon (cap. 2)
- C. Traversarea Iordanului (3:1-5:1)
- D. Ceremoniile de la Ghilgal (5:2-12)
- E. Cucerirea Ierihonului (5:13-6:27)
- F. Campania de la Ai (7:1-8:29)
- G. Confirmarea legamantului la Sihem (8:30-35)
- H. Tratatul incheiat cu ghibeonitii (cap. 9)
- I. Campania din sud (cap. 10)
- J. Campania din nord (cap. 11)
- K. Rezumat al cuceririlor (cap. 12)

II. INSTALAREA ÎN TARA PROMISA (cap. 13-21)

- A. Teritoriile care mai trebuiau luate în primire (13:1-7)
- B. Repartizarea teritoriilor (13:8-19:51)
  - 1. Teritoriul repartizat triburilor: Ruben, Gad și jumătate din tribul lui Manase (13:8-33)
  - 2. Teritoriul repartizat tribului lui Iuda (cap. 14, 35)
  - 2. Teritoriul repartizat tribului lui Iosif (cap. 16, 17)
  - 4. Teritoriile repartizate celorlalte triburi (cap. 18, 19)

- C. Cetatile de refugiu (cap. 20)
Excurs despre cetatile de refugiu
- D. Cetatile levitice (cap. 21)'
- E. Altarul de la est de Iordan (cap. 22)
- F. Cuvantarea de adio adresata de Iosua liderilor Israelului (cap. 23)
- G. Cuvantarea de adio adresata de Iosua poporului Israel (24:1-15)
- H. Reînnoirea legămantului la Sihem (24:16-28)
- I. Moartea lui Iosua (24:29-33)

COMENTARIU

I. OCUPAREA TARII PROMISE

(cap. 1-12)

A. Pregatiri pentru traversarea lordanului (cap. 1)

1:1-9 Mai inlai, Domnul Ti da lui **Iosua fiul lui Nun**, într-un cadru solemn, instrucțiunile și autoritatea necesare pentru înălțarea misiunii cruciale ce-i statează în fata **Tara** fusese promisa **Israelului**, dar acum israelitii aveau datoria de a o lăsa în stăpânire, de la Neghev, în sud, și de la Marea Mediterană în vest până la fluviul Eufrat în est (v. 3, 4). Iosua trebuie să fie **puternic, foarte curajos** și ascultător. Azi, ca pe vremea lui Iosua, nu se asigură succesul deplin („sa-ți reuseasca toată caile și atunci vei prospera”) când ne umplăm inima și mintea cu Cuvântul lui Dumnezeu și când îl traim în practică (v. 8).

De trei ori Domnul îi spune lui Iosua să fie tare și foarte curajos (v. 6, 7, 9). Dimensiunea și durată misiunii ce-i statează în fata, presiunile asociate cu sarcina de a conduce un popor atât de înțăpată și absența mentorului sau spiritual, Moise, îl vor fi preocupați, în mare măsură, pe Iosua în acest timp. Dar Domnul nu îl-a chemat la o misiune atât de dificilă, fără să îl fie și învrednică, mai înțai, pentru a o putea duce la bun sfârșit. Iosua avea motive temeinice să fie **tare: promisiunea lui Dumnezeu** (v. 5, 6) - certitudinea unei biruințe sigure; **Cuvântul lui Dumnezeu** (v. 7, 8) - un îndrumar sigur; **prezenta lui Dumnezeu** (v. 9) - o putere sustinătoare, după cum se exprima și T. Austin Sparks: Aici intrăm în batalia adevărată a credinței,

unde nu mai contează ce suntem noi, ci ceea ce este El! Nu ce simțim noi, ci faptele, realitățile Lui !²

1:10-18 Oamenii trebuiau să pre-geatească provizii de hrana pentru călătoria lor în Canaan. Cât privește pe cele două triburi și jumătate ce urmău să se stabilească la est de Iordan, Iosua le-a atras atenția că au datoria să pună umarul la cucerirea țării, abia apoi putând să se întoarcă acasă la familiile lor (v. 12-15). Membrii acestor triburi au consimțit imediat să facă acest lucru (v. 16-18). Oricine ar fi dat în apoi ar fi fost pedepsit cu moartea.

În unele cantări creștine traversarea lordanului este asemănată cu moartea îar țara Canaanului este simbolul Cerului. Dar pe israeliți îi așteaptă un conflict militar în Canaan, pe când în Cer nu este nici un conflict. În realitate, Canaanul reprezintă actuația noastră moștenire spirituală. Da, ea nu-a fost data într-un regim, dar noi trebuie să-o luăm în stăpânire, ascuțind de Cuvântul lui Dumnezeu, în susindu-ne promisiunile sale și luptând la buna credinței.

B. Trimiterea iscoadelor la Ierihon (cap. 2)

2:1a Ca măsură pregătită pentru invazie, Iosua fiul lui Nun a trimis de la Poiana Salcășimilor două iscoade la Ierihon. Gestul nu a însemnat absența credinței la Iosua, ci să-a înscris în strategia militantă. Iscoadele nu au fost trimise să cerceteze toată țara, cum se procedașe cu cativa ani

inainte, ci doar sa observe terenul inaintea armatei, asemenea unor cercetasi.

2:lb-24 Iscoadele au gasit adăpost în casa unei prostitute pe nume Rahab. După cum se exprima Keil și Delitzsch: „Faptul că au intrat în casa unei asemenea femei nu a trezit prea multe suspiciuni.”¹³ Reiese clar din firul naratiunii că Rahab auzise despre minunatele victorii pe care le dăruiște Domnul poporului evreu (v. 8-11). Concluzia ei a fost că Dumnezeul israelitilor trebuie neapărat să fie Dumnezeul adevărat. Prin urmare, ea să-a încrezut în El, devenind o convertită autentică. Ea a demonstrat realitatea credinței ei prin faptul că a asigurat protecția spionilor, chiar cu prețul tradării patriei.

Spioni i-au promis lui Rahab că o vor cruta pe ea și pe familia ei, dacă va lega o funie stăcojie la fereastra casei ei și dacă membrii familiei ei vor ramane mauntru în timpul atacului ce va fi dezlantuit împotriva Ierihonului (v. 6-21). Funia stăcojie ne duce cu gândul la casa protejată de semnul sănătății, ca în cazul primului Paste (Ex. 12).

Când solii trimișii de regele Ierihonului au întrebat-o pe Rahab unde sunt spioni, ea a răspuns că aceștia au parasit deja orașul (v. 5). În timp ce oamenii Ierihonului i-au căutat pe drumul ce duce spre Iordan, Rahab a trimis spioni spre vest, către munti. După ce să-au ascuns acolo timp de trei zile, spioni au traversat Ierihonul, revenind teferi în labara israelitilor, predându-i lui Iosua un raport încrezător (v. 22-24).

„Faptele” lui Rahab, iar nu „cuvintele” ei au fost cele care au înălțat-o (lac. 2:25). Biblia nu elogiază înălțaciunea ei (v. 4, 5), dar lauda credința ei (Ev. 11:31). În randul lui, Iacob numește fapta ei o lucrare a credinței (lac. 2:25). Astă pentru că ea și-a riscat viața pentru că să salveze viețile iscoadelor, datorită faptului că ea credea în puterea și suveranitatea Dumnezeului lor.. Tot așa și pe vremea Domnului, unii din afara comunității Israelului au demonstrat că au mai multă credință decât cei ce erau martori oculari ai gloriei Sale (Luca 7:2-9).

Credința mare, oriunde se manifestă aceasta, este întotdeauna rasplatită (vezi cap. 6), deoarece

este placuta lui Dumnezeu (Ev. 11:6).

C. **Traversarea Iordanului (3:1-5:1)**

3:1-13 In cele din unna, a sosit limpul ca israelitii sa traverseze raul Iordan, ale carui ape atinsesera nivelul de inundatie. Preotilor li s-a ordonat sa porneasca in fruntea poporului, ducand chivotul legamantului. (Cohatitii purtau de obicci chivotul, ca la Numeri 4:1-5, dar preotii au dus chivotul cu acest prilej special.) Oamenilor li s-a atras atentia sa vina Tn urma chivotului, la o distanta bunica, dar sa nu-1 piarda din vedere. Chivotul II reprezinta pe Cristos. Noi trebuie sa pastram o distanta respectuoasa prin grija de a nu Tncerca, intr-un spirit irreverentios, sa elucidam laine legate de Persoana Sa ce sunt prea greu de patruns pentru minlea omeneasca. Unele din ceie mai grave eretizii din istoria crestinismului s-au ivil tocmai din pricina Tncercarilor" tara perdea ale unora de a face exact acest lucru. Dar noi trebuie sa-L avem mereu Tn vedere pe Cristos, pentru ca asta ne asigura biruinta.

3:14-17 Cand picioarele preotilor au atins apa Iordanului, s-a Tntamplat un mira-col. Raul s-a oprit in dreptul celatii Adam, situata la cativa kilometri spre nord. Apeie s-au Tngramadit acolo, restul apei ramase Tn albia raului Tn aval de acest punct varsandu-se in Marea Sarata (Moarta).

Opriri similare ale apelor Iordanului Tn apropiere de localitatea Adam au avut loc Tn anul 1267, cand cursul raului a lost barat timp de zece ore, si Tn 1927 timp de douazeci si una de ore. In ambele cazuri barajul *s-a data rat unor cutremure.*⁴ Dar D. K. Campbell argumenteaza ca Tn cazul de fata avem prea multe elemente care indica faptul ca nu a fost vorba de o simpla coincidenta, ci de un miracol special:

Numerouasele elemente supranaturale s-au peln-cut simukan: (1) evenimentul a avut ioc exact asa cumfuseseprezis(3:i3,15). (2)

Momentul afosi precis (v. 15). (3) Evenimentul a avut loc Tmr-un moment Tn care apele rauui erau Tn faza dc inundatie (v. 15). (4) Zidul de apa a rfimas intact mai multe ore, saupoate chiar oziinlreagafv, 16). (5) Albia moale si umeda a raului s-a uscal dintr-odata (v. 17). (6) Apa a revenit imedial la

»* ... -f**

Raul Iordan nu este impresionant prin marimea sa, dar a devenit cel mai important rau din lume din printre evenimentele biblice cu care este asociat. in fotografie se poate observa unul din nenumaratele coturi ale acestui curs de apa de la Marea Galilei pana la punctul de varsare in Marea Moarta. (Foto Willem Van Gemeren)

locul ei de Tndata ce israelitii au trecut de cealalta parte si preotii au iesit din rau (4:18). Cu cateva veacuri mai tarziu, profetii Ilie si Elisei au traversal acelasi rau pe pamant uscat, dinspre vest spre est (2 Regi 2:8). Curand dupa aceea Elisei a traversal din nou raul, in partea opusa, calcand pe pamant uscat. Daca se sustine ca e neaparata nevoie ca un fenomen natural sa fi avut loc pentru a explica traversarea Iordanului de catre israelii sub conducede lui Iosua, atunci ar trebui sa cortchidem ca doua cutremure au avut ioc la foarte mici distante de timp unul de altul, in cazul lui Hie si al lui Elisei, ceea ce Tnseamna sa tragem prea mult lucrurile de par.^s

Dumnezeu, reprezentat prin chivot, a con-dus poporul in Iordan exact așa cum avea sa-i conduca la biruinta in vestul Iordanului. El demonstra ca prezinta Lui, care a facut sa fuga apele din calea Israelului, era nadejdea lor ca" vor triunfa, nu vreun lucru din ei insist

Preotii au Tnaintat pana in mijlocul albiei, ramanand acolo pana cand tot Israelul a traversat pe uscat.

4:1-24 Domnul a dat dispozitie ca **doi-sprezece barbati** (cate unu din fiecare trib) sa ia cSte o piatra de fiecare din albia Iordanului cu care sa Tnalte un semn de aducere aminte despre locul unde Israel ři-a asezat prima oara tabara la vest de Iordan. In consecintS, monumentul memorial a fost inaltat la Ghilgal, ca amintire permanenta pentru generative viitoare despre felul cum a oprit Dumnezeu In chip miraculos apa Iordanului, pentru ca israelitii sa treaca pe uscat de cealalta parte a raului.

Triburile care au primit moștenirea la est de Iordan — **Ruben, Gad si jumata din tribul lui Manase** - au trimis soldati inarmati sa-și ajute fratii sa ocupe tara Canaanului. Desj efectivele totale ale celor doua triburi ři jumata au fost de peste 100.000 de barbati (vezi Num. 26), numai patruzeci de mii au traversat Iordanul; restul

luptatori au ramas la est de Iordan, probabil pentru a asigura paza teritoriului lor si a-si proteja familiile.

Dupa ce toti oamenii au trecut de cealaltS parte, inclusiv barbatii din cele doua triburi si jumatate, si dupa ce au fost luate douasprezece pietre din Iordan, Iosua

a asezat douasprezece pietre in mijlocul Iordanului, pe locul in care stateau preotii. Apoi de indata ce preotii au marsaluit pe malul de vest cu chivotul legamantului. apele Iordanului au inceput sa curga din nou, la nivelul de reversare peste maluri.

Pietrele din albia raului ne amintesc despre identificarea cu Cristos *hi moarte*. Cele de pe malul de vest ne vorbesc despre identificarea cu Cristos *in inviere*.

Prin oprirea apelor Iordanului, **Domnul 1-a inaltat pe Iosua inaintea intregului Israel** cum Ti Tnaltase anterior pe Moise. Pana in acest punct, Iosua fusese un slujitor, slujind in smerenie la umbra lui Moise, invatand caile lui Dumnezeu. Acum a sosit timpul Tnaltarii lui, intrucat „cine se smereste va fi inaltat” (Luca 14:11).

Poporul a traversat lordanul in ziua a zecea a lunii intai, cu numai cinci zile inainte de a se fi implinit exact patruzeci de ani de la Exodul din Egipt, avand suficient timp sa pregateasca Pastele (Ex. 12:2, 3).

5:1 Locuitorii pagani ai Canaanului au fost cuprinjeni de panica la auzul miraculoasei traversari a Iordanului de catre armata evreiasca.

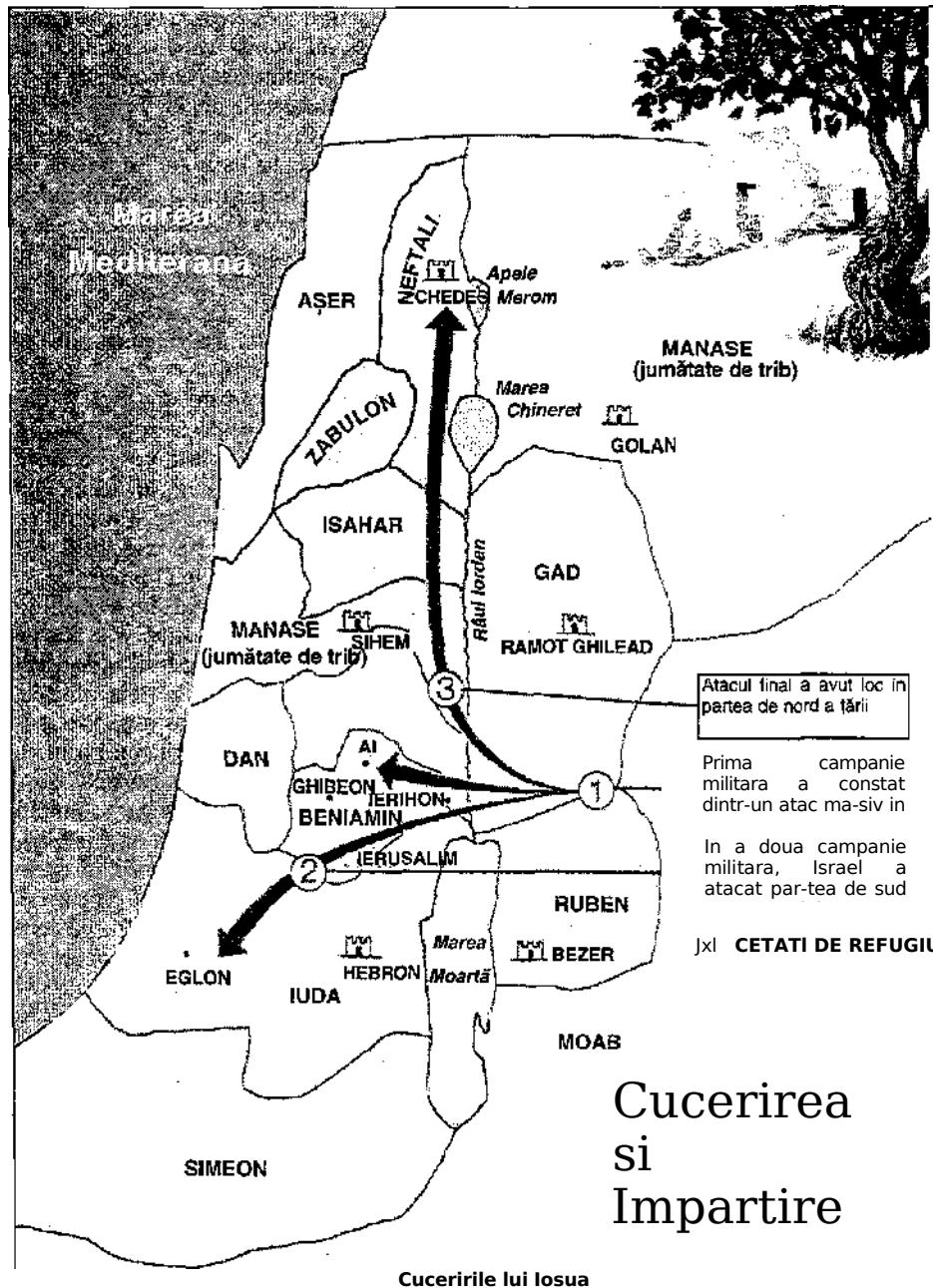
D. Ceremoniile de la Ghilgal **(5:2-12)**

5:2-9 Capitolul acesta ne vorbeste despre evenimentele care au avut loc la **Ghilgal**, primul popas de tabara al Israelului in Canaan. Acolo barbatii au fost circumcis (v. 2-9). Acolo ei au sarbatorit Pastele, primul din tara Canaan (v. 10). Acolo a incetat sa mai cada mana (v. II, 12) si acolo Iosua L-a Tntalnit pe Comandantul §ef al ostirii Domnului: Isus Cristos (v. 13-15).

Domnul l-a indmat pe Iosua sa rem-noiasca ritualul circumciziei cu acest prilej. Toti barbatii care iesisera din Egipt... fusesera circumcisi, dar razboinicii murisera cu totii Tntre timp (Deut. 2:16). Timp de patruzeci de ani nu s-a practicat

circumcizia. In timpul peregrinariilor din cei patruzeci de ani s-a ridicat o noua generatie, care a trebuit sa se supuna acestei ceremonii, ca semn al readucerii lor la pozitie de beneficiere deplina de binecuvantariile legamantului. Cata vreme au ratacil prin desert, au fost ridiculizaLi de egipteni

pentru ca nu au dobandit Tara Promisa. Dar acum dupa ce au ajuns, in sfarsit, in tara, a fost ridicata ocara (v. 9). „A **doua oara**” din versetul 2 Tnseamna a doua oara cand natiunea a practicat circumcizia. **5:10** **Pa^tele** a fost sarbatorit la patru

zile dupa trecerea lordanului (**in a pai-sprezecea zi a lunii**). Observati credinta lui Iosua: Desi el se afia pe teritoriul inamicului, a ascultat de Dumnezeu, efec-tuSnd circumcizia soldatilor sai si sarba-torind Pastele, aceste doua actiuni fiind

considerate „cele mai nemilitare fapte.”

Prin circumcizie si Paste Domnul isi chema poporul sa revina la elementele esentiale ale relatiei sale cu El. Ambele ritualuri fusesera neglijate in pustiu.

Circumcizia a fost un semn al legaman-tului dintre Dumnezeu si Avraam iar Dum-nezeu, in credinciosia Lui, Tsi Tndeplinea promisiunea neconditionata pe care o facuse ca ie va darui tara (Gen. 15:18-21). A fost, totodata, o reprezentare simbolica a judecatii de sine si a indepartarii murdariei firii vechi, fapte absolut necesare pentru a obtine orice biruinta. Pastele a fost un prilej de aducere aminte a rascumparaii lor, lehova Ti cumparase si-i eliberase de robia egipteană. Sarbatorind Pastele evrei se supuneau cuvantului Domnului dat prin Moise cu prilejul primului Paste, cu patruzeci de ani Tnainte (Ex. 13:5). Harul a fost factorul care L-a motivat sa-Sj cheme poporul si sa-1 scoata din Egipt. Credinciosia Sa a constituit garantia ca-i va si introduce pe israeliti Tn Tara Promisa.

5:11, 12 Mana ni-L reprezinta pe Cristos in intruparea Sa, p&inea care S-a coborat din cer ca provizie pentru nevoie noastre Tn pribegia prin pustiu. **Produsele solului** (Tn engleza, n.tr.) fl Tnfatiseaza pe Cristos Tn tnviere, dupa intrarea in binecu-vantarile Canaanului. Noi ne hranim din ambele. Mana a Tncetat Tn diminea^a celei de-a doua zi, cand au mancat din venitul pamantului graunte prajite. „Cat de perfect stie Dumnezeu sa respecte timpul si momentul potrivit! Ce minunat Purtator de grija este **El!**”

E. Cucerirea Ierihonului (5:13-6:27)

5:13,14a „Omul” din versetul 13 a fost Ingerul lui lehova - Domnul Isus Tntr-una din aparitiile Sale Tnainte de Intrupare. El S-a prezentat pe Sine drept Comandantul o\$tirii Domnului. Cristos nu vine doar pentru a ne ajuta si, desigur, nu vine pentru a ne vatama. El vine pentru a prelua con-trolul total.

5:14b, 15 lata dovada conclusiva a fap-tului ca Iosua se afla Tn prezenta lui Dumnezeu si ca stia

acest lucru. Ca ar fi fost vorba doar de un Tnger este infirmat de faptul ca Tngerii nu accepta sa li se inchine

oamenii, dar aici vedem cum tngerul Domnului nu numai ca accepta, dar si *porunceste* Tnchinarea, demonstrandu-Si prin aceasta natura Sa divina. Iosua trebuia mai Tntai sa Tnve^e nemijlocit ceea ce si Moise Tnvatase la Tnceputul slujirii Saie (Ex. 3) - sfintenia si suprematia Domnului.

6:1-21 Cucerirea Canaanului s-a realizat Tn cursul a trei campanii militare - centrala, de sud si de nord. Campania centrala, avand drept scop sS dezbine si s5 cucereasca, a fosi alcautita din doua Tnfruntari majore: una la Ierihon si cealaUS la Ai.

Ierihon era o cetate fortificata, dar zidurile ei n-au avut decat scopul de a-i pastra pe locuitorii ei inauntru, pentru a putea fi supusi judecatii, neputand, nicide-cum, sa-i tina pe israeliti afara. Era o cetate situata topografic la o elevatie joasa (de fapt la 243 metri sub nivelul marii) iar pe plan moral la un nivel Tnca si mai jos. Era o cetate sortita pierzarii deoarece se afla pe teritoriul Domnului si locuitorii ei de drept venisera sS-si ia Tn primire proprietatea. Multe lucruri din viata noastra se prefigu-reaza la orizont ca niste Ierihonuri care ne Tmpiedica Tnaintarea spre insusirea mos-tenirii noastre. Uneori parem pur si simplu descurajati de volumul si intensitatea Tncercarilor care ne Tmpresoara. In acele momente, un lucru trebuie sa facem: sa declaram si sa ne Tnsusim biruinta pe care ne-o daruiese Domnul si sa mergem Tnainte prin credinta, cu ochii atintiti asupra lui Dumnezeu, Singurul de la care ne va veni izbSvirea, si astfel si noi vom vedea Tnfaptuindu-se minuni.

Frica de evrei Ti determinasera pe locuitorii Ierihonului sa se baricadeze Tn cetate Tnca Tnainte de a fi SOSIT invadatorii. Timp de sase zi!e israelitii au marsalui Tn jurul cetatii, o data pe zi, revenind scara la Ghilgal. In a saptea zi... ei au marsaluit Tn jurul cetatii de sapte ori. Cand preotii au sunat din coarnele de berbec (trompete), israelitii au strigat cu glas tare. Zidurile s-au prabusit la pamant, permifand copiilor lui Dumnezeu sa patrunda Tn cetate.

Unii cercetatori ai Bibliei cred ca

zidurile cetatii s-au cobonit Tn pamant, aseme-nea unui ascensor, permilandu-le israelitilor sa calce peste partea de sus a acesfo-

ra, cand au intrat in cetate. Indiferent cum anume, lucrul acesta s-a petrecut datorita credintei poporului lui Dumnezeu (Ev. 11:30). Observati ca chivotul este mentionat de sapte ori in versetele 6 si 12.

Toate lucrurile din cetate erau „anatema” (versiunea de Iasi) - adica sortite de Domnul nimicirii, ca roade dintai ale Canaanului. Cu exceptia lui Rahab si a familiei ei, locuitorii si vitele trebuiau sa fie distrus, dar argintul, aurul, bronzul si fierul trebuiau depuse in vistieria Domnului. Nimeni nu avea voie sa-si insu-sească nici un lucru pentru uzul propriu.

Cind ne dam seama de perversitatea morala a canaanitilor, e lesne sa vedem de ce Dumnezeu a poruncit distrugerea totala a vietii in interiorul cetatii Ierihon. In loc de a-L critica pe Domnul pentru ca a administrat asupra celor rai judecata pe care o meritau, ar trebui sa ne minunam de harul Sau, care a pastrat in viata pe Rahab si familia ei, ce faceau parte din aceiasi locuitori ai Ierihonului.

6:22-27 Credinta a facut sa se prubleasca zidurile (Ev. 11:30) si tot credinta a fost aceea care a scos-o pe Rahab si rudele ei (Ev. 11:31). Harul lui Dumnezeu nu numai ca s-a ingrijit de ea, asigurand modalitatea prin care a fost pastrata in siguranta, ci, in plus, a elevat-o la un loc de mare cinste, plasand-o in spita lui David si, in cele din urma, in aceea a Domnului Iisus Cristos (Mat. 1:5, 6). Harul nu numai ca ne salveaza de la pierzare, dar ne si garanteaza inaltarea (Ro. 8:29, 30). Credinta este mana cu care apucam harul.

Dupa ce Rahab si familia ei au fost escortati afara din cetate, teferi, cetatea a fost arsa. Iosua a rostit un blestem asupra oricui va cauta sa rezidească Ierihonul ca fortarea|a, profetind ca fiul eel mai mare al acelui om va muri cand se va aseza temelia ei iar fiul eel mai mic va muri cand i se vor ridica porule. A se vedea 1 Regi 16:34 pentru implinirea

acestui blestem.

F. Campania de la Ai (7:1-8:29)

Capitolul 7 se occupa de chestiunea pacatului in Canaan. Desi israelitii au traversal cu bine Iordanul, ei au continuat sa fie supusi, i inclinatiei de a pacatui. In aceste

capitole ni se relateaza *Infrangerea* Israelului la Ai si *biruinta* Israelului asupra pacatului la Acor.

7:1-5 Cand Iosua a trimis spioni in Ai, acestia s-au intors plini de Tncredere spunand ca cetatea este slab aparata si ca nu va fi nevoie sa se desfasoare mai mult de doua-trei mii de soldati s-o atace. Dar cand o armata de circa trei mii de barbati a marsaluit asupra cetatii Ai, a fost confrun-tata cu o infrangere, nu cu o izbanda.

7:6-10 De multe ori infrangerea survine dupa cate o biruinta, adica exact atunci cand ne asteptam mai putin sa fim invinsi. Exact atunci cand ne simtim cei mai tari, Tn noi insine. Israelitii nu s-au rugat inainte de a porni la lupta impotriva cetatii Ai, dupa cum de fapt nici nu le poruncise Domnul s-o atace ca in cazul Ierihonului. In con-secinta, ei au invatat lectia dурeroasa ca lucrurile nu mai merg struna, ca a inter-venit o schimbare. Canaaniti nu erau cu nimic mai puternici decat fusesera mai inainte, ci doar Israelul era mai slab, motivul constituindu-l pacatui care se stre-curase in tabara. Desi numai un singur om a fost vinovat, mtreaga natiune a fost vino-vata (v. 11) si treizeci si ?ase de barbati au murit (v. 5). Domnul i-a spus lui Iosua ca nu eramomentul sa se roage, ci sa treaca la actiune (v. 10).

7:11-26 Iosua a aflat ca infrangerea s-a datorat pacatului din tabara. Cineva nu a ascultat de Domnul in timpul cuceririi Ierihonului, insusindu-si o parte din prada. Nu ni se spune metoda prin care a fost depistat faptasul; poate ca a fost prin metoda tragerii la sorti. in orice caz, in urma unei prime trieri s-a evidentiat un trib, apoi o familie, urmata de o casa, in cele din urma fund identificat un singur om: Acan. Acesta a marturisit ca a furat o haina babiloneana, doua sute de sicli de argint si o placă de aur. El a mai recunoscut ca le-a ascuns in pamant, in cortul sau.

„Cand am vazut... am poftit.. am luat” (v. 21). Istoria lui Acan este o vie ilustratie a

versetelor 14 si 15 din Iacob I: „Ci fiecare este ispitit cand este atras si ademenit de pofta lui insusi. Apoi pofta, cand a conceput, da nastere pacatului; si pacatui, odata conceput, aduce moartea.”

Acan, prin faptul ca si-a insusit un lucru interzis, a devenit anatema ei insusi (Deut. 7:26). Sar putea parea o judecata aspra faptul ca familia lui Acan a avut parte de aceeasi soarta, dar pacatul este o chestiune serioasa, cu care nu se poate glumi. Credinta lui Rahab a salvat intreaga ei casa. Pacatul lui Acan a adus condamnarea peste casa lui. In plus, se subintelege ca ei vor fi avut cunostinta de activitatile sale, Tntruclt bunurile furate au fost ingropate sub cortul lor. Ba e posibil ca insisi copiii lui sa fi participat la pacatul sau. Lectia pe care o preda Dumnezeu poporului Sau era cal se poate de limpede: pacatul intineaza intreaga tabara si el trebuie eradicat ori de cate ori iese la suprafata.

Ca pedeapsa pentru infractiunea sa, Acan si casa lui au fost omorati cu pietre si apoi arsi. Arse au fost si toate bunurile sale, precum si lucrurile furate. H. J. Blair comenteaza:

Prin moartea lui Acan, sacrilegiul a fost ispsit iar scena tragediei, valea lui Acor, a devenit o usa de sperantl tntrucSt oamenii și-au atintit din nou privirile spre Tnaintare.⁶

8:1-29 Cu prilejul celei de-a douaincer-cari, losua si armata sa au capturat cetatea Ai prin strategia ambuscadei. Desi nu se disting cu usurinta detaliile ambuscadei, planul general pe care l-au pus ei in aplicare pare sa fi fost urmatorul: Un pluton de israelii! a trecut pe furis dincolo de Ai, sub protectia intunericului, ascunzandu-se in partea de vest a cetatii. Dimineata restul soldatilor au atacat cetatea dinspre nord. Când locuitorii cetatii Ai au contra-atacat, losua și oamenii sai s-au retras intentionat, atragandu-i pe locuitori afară din cetate. Apoi losua a întins sulita, acesta fiind semnalul la care soldatii ce stăteau la panda in ambuscadă au patruns in cetate si i-au dat foe. Vfzandu-si cetatea in fiacaii, locuitorii din Ai

au intra! in panica\ dandu-le prilejul israelitilor ss-i incolteasca pe solda^i din Ai din ambele parti si sa-i dis-truga.

Versetul 3 spune c& treizeci de mii de oameni au fost trimisj sa stea la pSndS, pe cand tn versetul 12 este mentionata cifra

de cinci mii. Probabil ca au fost doua ambuscade. Dar treizeci de mii de soldati pare sa fi fost un numar inutu] de mare pentru organizarea unei ambuscade. Unii cred ca **treizeci de mii** ar trebui citit **treizeci de capitani**, intrucat in limba ebraica termenul „mie" poate fi tradus ?i prin „capetenie". Altii sunt de parere ca **treizeci de mii** ar fi eroarea unui copist, cifra corecta fiind **cinci mii**. Cei **cinci mii de oameni** (v. 12) au fost probabil trimisi sa respinga orice atac posibil din partea oamenilor din **Betel**, cetate situata la 3,3 km vest de Ai.

In aceasta actiune militara, evreilor li s-a permis sa pastreze pentru ei vitele și prada. Daca Acan ar fi asteptat putin, s-ar fi ales, panS la urma, cu prada r^vnita, fara sa trebuiasca sa-si piarda viata din aceasta cauzS!

Israel a pierdut treizeci si sase de oameni in prima batalie; de data aceasta n-au mai pierdut nici un om, dupa cum reiese din relatarea biblica. Dupa ce s-au curapt de intinare, au fost din nou in sigu-ranta, in mijlocul razboiului. Biruinta in viata cres, tina nu inseamna *absenta* conflictului, ci prezenta și protectia lui Dumnezeu in mijlocul conflictului.

G. Confirmarea tegamantului la Sihem

(8:30-35)

8:30-35 Ascultand de CuvSntul Domnului (Deut. 27:2-6), **losua a zidit un altar** pe **Muntele Ebal** și a inscriptionat pe **pietre o copie a Legii lui Moise**. Triburile erau reunite in felul urmator: jumataate pe Muntele Gherizim și cealalta jumataate in fata Muntelui Ebal. Iar losua a stat in valea dintre cei doi munti și fie ca a citit el insuși binecuvantarile și blestemele gSsite Tn Cartea legii lui Moise, fie ca i-a instruit pe leviti să le citeasca (Deut. 27:14). „Adesea se spune in Scriptura despre oameni ca au facut cutare și cutare lucru, cand, de fapt, doar au poruncit sa se facă lucrul respectiv."7

H. Tratatul incheiat cu

ghibeonitu

(cap. 9)

9:1-27 Vestea despre succesele militare ale Israelului i-a determinat pe toti regii din

Canaan sa-si uneasca fortele Impotriva lui Iosua si Israel (v. 1, 2). Dar locuitorii cetatii Ghibeon si ai altor trei cetati, Chefira, Beerot si Chiriat learim (v. 3, 17) si-au spus ca nu are nici un rost sa tncerce sa se opuna invadatorilor. Ei stiau ca israelitilor li se poruncise sa-i distruga pe toti locuitorii pagani ai tarii. Dar mai stiau si aceea ca nu fusesera date nici un fel de ordine de acest fel in cazul natiunilor din afara granitelor Canaanului (Deut. 20:10, 15). Prin urmare, dac& vor reusi sa-1 convinga pe Iosua si armata lui ca ei vin, dupa o calatorie indelungata, dintr-o tara Tndepartata, vor fi crutati.

Asadar s-au deghizat, Tmbracandu-se cu haine ponosite si cu sandale carpacite, in plus si-au luat cu ei paine statuta si muce-zita, precum si burduri vechi pentru vin, rupte & carpite. S-au Infatisat tnaaintea lui Iosua, spunandu-i ca vin dintr-o tara Tndepartata - afirmatie care corespunde Intra totul cu Infatisarea lor si cu lucrurile avute asupra lor.

Israelitii nu au cerut sfatul Domnului in aceasta chestiune, ci au Incheiat un legament cu ghibeonitii (asa cum este In engleza si In versiunea romaneasc& de Iasi, desi Tn traducerile ulterioare apare, inexplicabil, termenul *Gaboon* si *gabaoniti*, n.tr.) Dar dupa trei zile Intregul siretlic a fost dat Tn vileag si Intre israeliti s-a iscat mare agitatatie, trisorii riscand s2 fie omorati. Dar conducatorii au decis ca tre-buie sa onoreze tratatul tocmai incheiat, crutandu-li-se viata ghibeonitilor. Dar din acel moment ei urmau sa slujeasca adunarea in calitate de taietori de lemn si de carausi de apa In legatufa cu slujba la altarul Domnului.

Iosua si capeteniile poporului au proce-dat intelept cand au respectat juramentul, in pofida faptului ca au fost inselati. Ulterior Saul a Tncercat sa-i exterminate pe ghibeoniti, dar a fost pedepsit pentru fapta sa(2 Sam. 21).

I. Campania din sud (cap. 10)

10:1-6 Capitolul 10

consemneaza cam-pania din sud. Cand regii a cinci cetati canaanite au auzit ca ghibeonitii au trecut de partea israelitilor, & au dat seama ca

zona muntoas^ din centrul Canaanului era vulnerabila si, In consecin^, s-au decis *si* atace Ghibeonul. Ghibeonitii i-au trimis lui Iosua un apel, Tn care ii solicita asistentS militara.

10:7, 8 tnca o data **Iosua** a auzit acele cuvinte pline de mangaiere din gura Domnului: „**Nu te teme de ei!**” - cuvinte pe care le mai auzise Inaintea izbSnzii asupra Ierihonului si Tnaintea ambuscade! reusite asupra cetStii Ai. Cuvinte care garantau triumful, oricat de mari ar fi fost fortele opozitiei.

10:9-11 Asigurat de Domnul ca va avea biruinta, Iosua a intrat in lupta cu fortele inamicului **la Ghibeon**, punandu-le pe fuga. Dou.a miracole s-au intamplat in procesul distrugerii inamicului. Mai Tntai, a fost o puternica furtunS cu grindina, care a omorat mai multi oameni decat ucisesera israelitii. Observati Tnsa ca grindina a facut discriminare, ucigand doar vrajmasii.

10:12-15 Apoi, la cererea lui Iosua, soarele si **luna** „au stat **pe loc**” (sau „si-au intarziat cursul”), prelungind ceasurile pentru ca israelitii sa poata urmari si nimi-ci inamicul, Tnainte ca acesta sa poata scapa cu fuga la ad&postul zidurilor cetatilor fortificate. Aici avem de a face cu un caz de limbaj literal, descriptiv, cand se spune ca soarele si luna au stat pe loc. Folosim un limbaj similar cand afirmam ca a rasarit sau a apus soarele. S-au avansat diverse explicafii naturale in legatur5 cu ceea ce s-a Intamplat Tn realitate atunci.⁸ Este suficient sa stim ca a fost un miracol soldat cu prelungirea timpului de lupta cu o zi. Spurgeon spune:

Cum a fScut El acest lucru nu ne priveste.... Nu e treaba noastră' sS Tncercam sS indulcim mira-colele [sa le facem mai plauzibile], ci sa slSvim pe Dumnezeu prin ele.⁹

Cartea lui laser din versetul 13 ar putea insemna „Cartea Dreptului” (cum s-a si tradus in versiunile romanesti, n.tr.). Nici o carte cu aceasta denumire nu a putut fi identiflcata Tn prezent și, desigur, nu a fost o carte

inspirata.

Batalia aceasta a solicitat la maximum fortele israelitilor, in contextul in care ei au marsaluit toata noaptea, ca apoi sa lupte Tn

cea mai lunga zi din istorie. Desi si au pus fn joe toate rezervele de energie, dep&sind limitele obisnuite, victoria a apartinul Domnului (v. 10, 11). Cu obisnuita-i per-spicacitate, Matthew Henry remarcă:

Dar oare de ce a trebuit losua sa se supuna pe el Tnsusi si pe oamenii lui la un efort atat de extenuant? Oare nu-i promisese Dumnezeu ca negresit El Insu<ji ii va da in mdinile sale pe vrajmasi? Asa e, Dumnezeu a promis, Intr-ade-var. Dar promisiunile lui Dumnezeu au menirea nu de a slabii sau tnlocui, ci de a impulsiona si Tncuraja stradaniile noastre.¹⁰

10:16-27 Cei cinci regi au fost prinsi

tntr-o pestera la Macheda, apoi ucisi si spanzurati de cinci copaci, dupa care au fost ingropati in pestera.

10:28-39 Dupa aceasta losua a cucerit cetatile canaanite **Macheda** (v. 28), **Libna** (v. 29, 30), **Lachis** (v. 31, 32), **Ghezer** (v. 33), **Eglon** (v. 34, 35), **Hebron** (v. 36, 37) si **Debir** (v. 38, 39). Regele Hebronului din versetul 37 a fost un succesor al celui ucis in versetul 26.

10:40-43 Paragraful acesta este un rezumat al campaniei din sud.

Distrugerea de care vorbeste acest capitol se va fi desfasurat in linii man dupa cum observa Haley:

...losua a strabatut fulgerator aceasta regiune, neavand posibilitatea s-o depopuleze Tn Tntregime.... Pe toti cei pe care i-a urmărit i-a si nimicit. Dar el nu s-a oprit sa cerceteze cu de-amiinuntul toate locurile unde s-ar fi putut ascunde acești locuitori. Asta cadea Tn sarcina fiecarui trib, Tn propriul teritoriu repartizat.¹¹

J. Campania din nord (cap. 11)

11:1-9 Vesta de triumfurilor militare ale Israelului i-a facut pe regii din nord sa-sj uneasca fortele in cadrul unei confederate, reunindu-se la apele Merom, la nord de Marea Galilei. Losua si armata lui i-au atacat si infrant. Apoi, dand dovada de ascultare de Domnul, losua **a tariat ten-doanele picioarelor cailor si le-a ars in foe carele** - facand astfel imposibila deplasarea.

11:10-15 Capitala Hatorului a fost arsa; celelalte cetati asezate pe coline au fost distruse, dar nu si arse. Poate ca losua a

considerat ca cetatile de pe coline se vor dovedi utile pentru israelitii care se vor așeza acolo. Locuitorii cetatilor au fost ucisi si toata prada a fost insusita de israeliti. Ascultarea totala atrage dupa sine biruinta totala (v. 15).

11:16-20 Versetele acestea tree in revista cucerirea de catre losua a Ta.rii Promise, de la Edom (**Seir**) in **sud** pana la **Muntele Hermon** in partea de nord-est si la **Valea Libanului** in nord-vest. **Ghideon** a scapat de la nimicire. Ierusalimul a ramas necucerit pana in vremea lui David. (**Goșenul** mentionat in versetul 16 nu se afla in Egipt, ci era o zona din sudul Pales tinei.)

11:21-23 Trebuie mentionat aici ca **anachimii** au fost distrusi in toate cetatile, cu exceptia celor din Gaza, din Gat si din Asdod. „**Tara sa odihnit de pe urma razboiului**“ (v. 23) in sensul ca bataliile principale au fost purtate deja, desi mai ramaneau inca destule „operatiuni de curatire“.

K. Rezumat al cuceririlor (cap. 12)

12:1-6 Primele sase versete ne due inapoi la victoria pe care a daruit-o Dumnezeu lui Moise, asupra lui Sihon, regele amoritilor, si a lui Og, regele Basanului. Aceste victorii sunt considerate parte din operatiunea globala de cucerire, intrucat teritoriul castigat a fost ocupat de doua triburi si jumatare in partea de est a raului lordan.

12:7-24 Dumnezeu ii facuse Israelului, inainte de a traversa Iordanul, urmatoarea promisiune: „Pe regii lor El ii va da in mainile tale si le vei sterge numele de sub ceruri; nici unul din aceste popoare nu va putea sa te stearga impotriva, pana le vei fi distrus.“ (Deut. 7:24). Iata treizeci si una de cazuri de credinciosie a lui Dumnezeu (v. 7-24); losua a infrant treizeci si unu de regi in partea de vest a Iordanului.

II. INSTALAREA IN TARA PROMESA (cap. 13-21) A.

Teritoriile care au mai ramas de cucerit (13:1-7)

13:1-6 **losua** era de-acum un om batran, dar israelitii nu cucerisera inca toata tara cc

li s-a promis. Versetele 2-6 descriu porțiuni din sud-vest și din nord-est care erau locuite în continuare de pagani. Știm de asemenea că tinuturile dinspre est, pe Snă la fluviul Eufrat, au fost promise evreilor, dar că niciodată nu au fost ocupate de ei.¹²

13:7 Domnul 1-a instruit pe Iosua să împarte țara care deja a fost cucerita la cele nouă triburi și la jumătatea tribului lui Manase.

B. Repartizarea teritoriilor

(13:8-19:51) 1. *Teritoriul repartizat triburilor: Ruben, Gad și unei jumătăți din tribul lui Manase (13:8-33)'*

Două triburi și jumătate primiseră deja teritoriile pe malul de est al Iordanului. Pamantul acesta a fost descris astfel: Într-regul teritoriului ocupat de cele două triburi și jumătate (v. 8-13); **Ruben** (v. 15-23); **Gad** (v. 24-28); și **jumătate din tribul lui Manase** (v. 29-31).

Levi nu a primit o moștenire tribala (v. 14), întrucât era tribul preoțesc și **Domnul** era **moștenirea** sa în mod deosebit (v. 33).

Eliminând de la număratoare tribul lui Levi ne mai ramană doar unsprezece triburi. Dar cei doi fii ai lui Iosif, Efraim și Manase, sunt inclusi în locul lui Iosif, rezultând din nou cifra de doisprezece. Motivul pentru care fiii lui Iosif sunt inclusi este că ei au fost adoptați de Iacob ca fii ai săi înainte de moartea sa (Gen. 48:5).

Trebuie să facem neapărat mențiunea că **Balaam** a fost printre cei ucisi în Transiordania (v. 22). Domnul nu a uitat groaznică calamitate care s-a abatut peste poporul Sau, din pricina acestui profet nelegit (vezi Num. 23-25). „Fiti siguri că pacatul vostru va va ajunge” (Nu. 32:23).

O problema interesantă se ridică în versetul 25. Tribul lui Gad posedă o parte din pamantul amonitilor, fapt interzis la Deuteronom 2:19. Dar pamantul acesta fusese luat anterior de la

amoniti de către Sihon, regele amonitilor, și încorporat în regatul sau. Astfel la data când Israelul 1-a cucerit din mainile lui Sihon el nu mai aparținea amonitilor.

Debirul mentionat Tn versetul 26 nu este totușa cu cetatea mentionată Tn capitolul anterior. Aceasta era o cetate situată pe malul de răsărit al Iordanului, pe când cea cucerită de Iosua se afla Tn partea de apus a râului.

2. Teritoriul repartizat tribului lui Iuda

(cap. 14,15)

14:1-5 Capitolul începe cu distribuirea terenului din partea de vest a Iordanului celor nouă triburi și unei jumătăți de trib. Domnul poruncise... lui Moise ca împărțirea să se facă prin [tragere] la sorti. Astăzintă probabil că localizarea generală a portiunii repartizate unui trib era stabilită prin tragere la sorti, dar dimensiunea teritoriului se facea Tn funcție de populația acelui trib (Nu. 26:53-56).¹

14:6-15 Primul pe lista triburilor este **Iuda** (14:6-15:63). Membrii tribului lui Iuda s-au situat Tn fruntea oțirilor Israelului (vezi Nu. 10:14), fiind tribul cel mai numeros și mai puternic, cu peste 76.000 dăcluptători.

Inainte de a stabili hotarele tribale, Dumul lui Dumnezeu consemnează nobila cerere a lui **Caleb** să își se dea cetatea **Hebron**. Desi Tn acest timp el avea optzeci și cinci de ani, credința, vitejia și taria lui nu său diminuăt cu nimic. El tanjea după alte cuceriri spirituale și a primit Hebronul ca moștenire.

Hebron a însemnat nu doar cetatea cu acest nume, ci și tinutul din jur (v. 12). Cetatea fusese cucerită anterior de Iosua (10:36, 37). Ulterior a fost dată preotilor, dar **Caleb** a pastrat regiunea din jur ca moștenire să.

Caleb fusese crutat de urgia care a macinat viile iscoadelor necredințioase cu **patruzeci și cinci de ani** mai înainte (Num. 14:36-38). El fusese pastrat Tn viata de-a lungul tuturor anilor de pribegie prin pustiu. Apoi a supraviețuit cei cativa ani buni care a băntuit razboiul Tn Canaan. El știa că Dumnezeu nu l-ar fi lăsat în viata să nu îl-ar fi promis o rasplată pentru credința sa,

pentru că apoi să-l dea Tn mană **anachimilor**. Și ce daca acești oameni erau uriași? El se aflau pe terenul său și, ca urmare, Ti va alunga, prin taria lui

Dumnezeu. El inca vedea lucrurile prin ochii credintei, si nu cum apareau acestea in exterior. Acesta a fost secretin tariei sale trainice si al extraordinarului succes de care a avut parte. El nu avea de gand sa se pensioneze (chiar daca atinsese varsta de optzeci si cinci de ani), pana cand va fi luat in st&panire teritoriile ce i-au fost incre-dintate.

15:1-12 Hotarele lui luda sunt descrise in versetele 1-12. Este aproape imposibil sa le urmarim cu exactitate in prezent. Asta i-ar putea face pe unii sa se intrebe de ce ne sunt oferite atatea detalii in Biblie. Raspunsul e ca, desigur, aceste detalii sunt importante in ochii lui Dumnezeu. Ele sunt inspirate si de folos, pline de bogate invataminte spirituale.

15:13-20 Cucerirea de catre Caleb a Hebronului este consemnata in versetul 14. El a oferit-o pe fiica sa, Acsa, oricarui om care va captura Chiriat Sefer (Debir) (v. 16). Nepotul lui Caleb, **Otniel**, a fost cel care a cucerit cetatea, obtinand mireasa (v. 17). Ulterior el a devenit primul judecator in Israel (Jud. 3:9). Acsa 1-a induplecata pe Otniel sa-i ceara tatalui ei un teren (v. 18). Cuvintele ei: „**caci mi-ai dat pamant**” presupun ca Otniel facuse aceasta si obtinuse terenul. Apoi Acsa a cerut Izvoarele de sus si Izvoarele de jos ca sa ude terenul.

Unele cetati, ca, de pilda, Debir si Hebron, au trebuit sa fie cucerite de mai multe ori, datorita razboiului de gherila al canaanitilor (vezi notele asupra capitolului 10). De asemenea trebuie semnalat faptul ca existau uneori mai multe cetati cu acelasi denumire (de ex. Debir).

15:21-63 Cetatile din teritoriul alocat tribului lui luda sunt listate in versetele 21 -63. Unele dintre aceste cetati ar trebui sa fie familiare din studiul intreprins asupra patriarhilor: **Hebron** (v. 54) (numit si **Chiriat Arba** si Mamre) era cunoscut de Avraam, Isaac si Iacob (Gen. 13:18; 35:27), locul unde au fost ingropati cu totii

(Gen. 23:17-20). Poate ca acest fapt a facut aceasta cetate atat de scumpa in ochii lui Caleb, eel inzestrat cu un spirit deosebit de patrundere spirituale. **Beerseba** (v. 28) inseamna „fantana juramantului”; patri-arii au petrecut mult timp acolo, fiind

pentru ei un loc de inviorare, improspatare si odibna (Gen. 21:31; 26:33; 46:1). **Ierusalim** (v. 63) se afla sub controlul **iebusitorilor**. Abia in vremea lui David au fost acestia izgoniti, in cele din urma, din Ierusalim (2 Sam. 5:6, 7).

Aceste cetati au asigurat tribului Iuda o bogata mostenire si un puternic stimulent de natura sa intareasca credinta lor. Dumnezeul lui Avraam, Isaac si Iacob era in mijlocul copiilor lor pentru a-si implini propozitia pe care o facuse in vechime,

Cand numaram cetatile din versetele 21-32, constatam ca sunt treizeci si opt, desi versetul 32 spune ca sunt numai douazeci si noua. Noua dintre aceste cetati apartineau tribului lui Simeon, a carui mostenire se afla in interiorul hotarelor lui Iuda (19:1-9). astfel ramanand doar **douazeci si noua... de cetati** care apartineau lui Iuda. Ne Iovim de o problema asemanatoare in numararea cetiilor din versetele 33-36; sunt enumerate cinci-sprezece cetati, dar s-ar putea ca **Ghedera si Ghederotaim** sa fie doua denumiri ale uneia si aceleiasi cetati, ramanand astfel numarul total de **paisprezece cetati** mentionate in versetul 36.¹⁻¹

Fiti, va rog, cu deosebita bagare de seama la versetul ultim. Partea de sus a cetatii, Muntele Sion, nu a fost cucerita decat in vremea lui David. Partea de jos, **Ierusalimul**, a fost cucerita de Iuda (Jud. 1:8), pentru ca ulterior sa fie capturata din noi de **iebusiti** (Jud. 1:2i). **Ierusalim** este listat ca apartinand lui Beniamin (18:28), si lui **Iuda**, caci se situa chiar pe granta dintre aceste doua triburi.

3. Teritoriul repartizat tribului lui Iosif (cap. 16,17)

16:1-4 Tribul lui Iosif este luat in continuare. Lui Iosif i se daduse dreptul de nastere (adica o parte dubla, I Cro. 5; 1) pe care Ruben il pierduse (Gen. 49:4). in linii mari, hotarele teritoriului lui

Iosif sunt prezentate in versetele 1-4. Desigur acest teritoriu a fost impartit intre **Efraim** si jumata din tribul lui Manase care s-au stabilit in partea de vest a **lordanului**.

16:5-10 Hotarele lui Efraim sunt

descrise in versetele 5-10. Cititi cu deosebita luare aminte versetul 10. Eșecul de a-i alunga pe canaaniti le-a cauzat dureri si întristare israelitilor mai tarziu in cursul istoriei lor.

17:1-13 Mostenirea lui **Manase** a fost parțial in **Ghilead și Basan**, in partea de rasarit a raului lordan (v. 1), si parțial in partea de apus (v. 7-11). Teritoriul de pe malul de vest al lordanului era strajuit in nord de sase fortarete canaanite - **Bet Sean, Ibleam, Dor, En Dor, Taanac si Meghido**(v. 11, 12)...

Unele din cetatile lui Efraim erau in teritoriul lui Manase iar unele din targurile lui Manase erau in teritoriul lui Aser si Isahar (v. 7-12).

Fiicile lui **Telofhad** au primit mostenire impreuna cu **fiii** lui **Manase** (v. 3, 4) (Nu. 27:1-7), acest lucru facandu-se pentru a se asigura ca familia lui Telofhad va avea o parte de mostenire, chiar daca nu avea mostenitori de sex masculin. **Fiicele** trebuiau sa se casatoreasca cu barbati din tribul lor, pentru ca pamantul lui Manase sa nu fie absorbit de un alt trib prin intermediu unor casatorii mixte (Nu. 36:1-13). ..

17:14-18 După ce Efraim si Manase si-au primit repartiile de teren alaturate, la vest de raul lordan, ei s-au plans ca nu aveau decat **numai un sort** (v. 14) și erau ingraditi de fortaretele din nord (v. 16). Dar Iosua a intors toate argumentele lor impotriva lor. Cand ei au spus ca au nevoie de terenuri suplimentare fiindca sunt un popor numeros (v. 14), Iosua le-a spus sa recurga la bratele de munca disponibile pentru a defrișa padurile din teritoriile lor si a se stabili pe aceste terenuri (v. 15). Cand ei s-au plans ca in interiorul hotarelor lor se afla **canaaniti**, care au **care de fier** (v. 16), el i-a asigurat pe Efraim si pe Manase ca ei au, in schimb, forta superioara in stare sa-i izgoneasca pe canaaniti (v. 18). „Un **lot**” din versetul 14 se refera la teritoriile combinate ale lui Efraim si Manase situate

la vest de raul lordan. Cand Iosua a spus: „Nu veti avea **[doar] un singur sort**”, nu a intelese prin asta ca ei vor primi teritori suplimentare, ci ca trebuie sa ocupe tot pamantul ce le fusese dat.

4. Teritoriile repartizite celorlalte triburi

(cap. 18,19)

18:1 Tabara Israelului se muta de la Ghilgal la **\$ilo**, unde a fost asezat cortul intalnirii si unde a ramas pana in yremea lui Samuel. Aici continua impartirea tarii.

18:2-10 Iuda si Iosif primisera mostenirea lor prin tragere la sorti, dar mai erau sapte triburi la vest de lordan, care nu-si primisera mostenirea. Prin urmare, Iosua a trimis un grup de oameni, cate trei din fiecare trib, sa tmparta teritoriile, prin sorti, la celelalte sapte triburi.

18:11-28 Hotarele lui Beniamin sunt date in versetele 11-20 iar in versetele 21-28 ne sunt prezentate cetatile repartizate acestui trib. Portiunea alocata lui Beniamin a fost mica, dar de mare pret, fiind situata chiar in inima tarii și cuprinzand Tnauntrul hotarelor sale roadele dintii ale trudei lui Israel in Canaan.

Ghilgal se afla in teritoriul lui Beniamin, primul popas de tabara facut de Israel la vest de lordan. Pietreie de aducere aminte aflate acolo aveau menirea de a le reaminti despre miraculoasa traversare a lordanului. Acolo poporul a sarbatorit primul Paste in Canaan, incepand sa se hraneasca din roadele tarii. Acolo natiunea a fost din nou circumcisita, indepartatidu-se ocara Egiptului. Cu greu s-ar fi gasit un loc mai semnificativ in tot Canaanul, pentru ca nici un alt loc nu putea sa-i invete atalea lectii spirituale.

Ruinele cetatii **Ierihon** se mai puteau vedea in teritoriul lui Beniamin. Ziduriile ei, candva considerate invincibile, erau acum daramate. O parte din ceea ce fusese casa lui Rahab inca mai dainuia, ca mar-turie a harului lui Dumnezeu, care imdeauna raspunde la orice manifestare a credintei. Un beniamit putea oricand sa viziteze aceste ruine, pentru a-si reaminti ca batalia a fost a Domnului, ca a Lui a castigat victoria!

Betel {casa lui Dumnezeu} le amintea beniamililor despre credinta parintilor lor si despre credinciosia Izbavitorului divin al lui Israel (Gen. 28:18-22; 35:1-15).

Ierusalim era destinat sa fie capitala Israelului, darabia in vremea lui Iosef aveau sa fie izgoniti iebusitii din aceasta

fortareata montana a lor.

Pamantul repartizat lui Beniamin cuprindea multe semne si dovezi ale bine-cuvantarilor trecute, prezente si viitoare. Ce sort bogat i-a cazut fiului celui mai mic al lui Iacob!

19:1-9 Mostenirea lui Simeon a fost in mijlocul mostenirii tribului lui Iuda. Se pare ca tinutul lui Iuda era atat de cuprinsator, meat membrii acestui trib nu au putut sa-l ocupe in Tntregime, o parte a teritoriului fiind repartizata lui Simeon. Este o Tmplinire a profetiei facuta de Iacob cu privire la Simeon: „Ii voi Tmparti in Iacob s>i voi Tmpastia in Israel" (Gen. 49:7).

Beer\$eba si \$eba (v. 2) se refera probabil la aceeasi localitate, dand, prin urmare, un total de numai **treisprezece cetati** in versetul 6. Unele cetati au fost mentionate in legatura cu delimitarea hotarelor unor portiuni individuale, deși nu se Tncadrau in teritoriul respectiv. Prin urmare, uneori numarul de cetati mentionat nu corespunde numarului precizat in text (de ex. v. 15, 30, 38).

19:10-39 Hotarele celorlalte cinci tri-buri sunt prezентate in continuare: **Za-bulon** (v. 10-16); **Isahar** (v. 17-23); **A'er** (v. 24-31); **Neftali** (v. 32-39); si **Dan** (v. 40-48). Dan a primit o parte din cetatile lui Iuda(cf. v.41 cu 15:33).

19:40-48 Teritoriul repartizat initial lui **Dan** se afla in sud-vest, invecinandu-se cu Marea Mediterana si cuprinzand cetatile **Iopa si Ecron** (v. 40-46). Ulterior cind acest teritoriu s-a dovedit prea mic, o parte a tribului a migrat spre Lais (Lešem) in partea de nord-est, schimbându-si numele in cetatea lui **Dan** (v. 47, 48; cf. Jud. 18).

19:49-51 In versetul 51 se incheie Tmpartirea tarii. Acum trebuiau desemnate cetatile de refugiu (cap. 20) si mai ramaneau de stabilit cetatile levitice (cap. 21). Dar in mare lucrarea lui Iosua s-a incheiat. El a primit **Timnat-Serah, dupa cuvantul Domnului** (v. 50).

C. Cetatile de refugiu (cap. 20)

Etapa urmatoare a constat din desemnarea a șase **cetati de refugiu**, de fiecare parte a raului

lordan, in care ele ce ucidea din greseala pe cineva putea sa se retraga,

pentru a fugi de mania razbunatorului san-gelui. Prin razbunatorul sangelui se înțelegea o ruda apropiata a celui ucis, care dorea sa razbune moartea acestuia. Daca omucigasul putea sa se refugieze într-o cetate de refugiu, era în siguranta acolo, pana la moartea marelui preot, dupa care putea sa revina în locul de bastina, fara sa se teama de urmari.

CETATILE DE REFUGIU

Cetatile de refugiu constituie un subiect interesant, cu importante invataminte teologice. MacLear ne prezinta fundalul traditional al acestor cetati:

Potrivit comentatorilor evrei, ulterior, pentru ca azilul oferit celui ce a ucis din gresală pe cineva să fie mai sigur, s-au luat următoarele măsuri: (a) drumurile care duceau la aceste cetăți de refugiu au fost întreținute în stare bună prin reparări frecvente. S-a impus ca ele să aibă 13 jamea de 32 de coti (circa 14.5 mări); (b) au fost mărite toate obstacolele de pe aceste trasee, care ar fi putut opri înaintarea fugătorilor sau în cetea fugători; (c) nu a fost lăsată nici o movilă pe aceste drumuri și nu a fost inclus în traseu nici un rau peste care nu se construise un pod; (d) la fiecare cotitură s-au ridicat stalpi indicatori, cu cuvintele: «Refugiu», ca să îndrumă pe nefericitul om în fugă; (e) după ce se stabilea într-o asemenea cetate, omul-gasului își se repartiza o locuință convenabilă iar cetățenii din partea iocului aveau datoria să-l învețe o meserie, pentru ca acesta să se poată întreține.¹⁴

Aceste cetăți infatisează națiunea Israel și vinovăția ei în legătura cu uciderea lui Mesia. Cristos este Cetatea de Refugiu în care un Israel caștigă poate refugia. D. L. Moody subliniază că „cetatile de refugiu sunt un tip al lui Cristos, numele lor având o semnificăție corespunzătoare.”¹⁵

De asemenea, lista cetăților de refugiu și semnificăția numelor lor:

La vest de Iordan
Kedes - sfântenie
Sihem - târzie
Chiriat-Arba sau Hebron - partenie

La est de Iordan
Ramot-Ghilead -
ridicare Golan -
fericire
Bezer-siguranta

Domnul (Num. 35:2-8).

Cohatitii (chehatitii):

(a) Fiii lui **Aaron** (adica preotii)
- **trei-**

Astfel Cristos ne asigura toate binecuvintarile sugerate de numele acestor cetati. O privire la harta corespunzatoare ne va arata ca cetatile de refugiu erau asezate strategic, asa incat nici un punct din teritoriu Israelului sa nu se afle la distanta mai mare de 48 de km de nici una din ele. Moody ne ofera aplicatia spirituala a aces-tui fapt:

Dupa cum cetatile de refugiu au fost amplasate in asa fel incat sa fie accesibile din orice parte a farii, tot asa Cristos este foarte accesibil pentru pacatossi nevoiasi (1 Corinteni 2:1, 2).¹⁶

Observati paralele dintre mintuirea vremelnica' oferita omucigasului in cetatile de refugiu si mintuirea eterna oferita pacatosului in Cristos. Drumurile de acces la cetate erau usor de distins si bine marcate, dupa cum este si calea mantuirii, pentru ca nimeni sa nu faca vreo greșeala si să-și piarda viata. Cetatile erau raspandite in toata tara, fiind accesibile tuturor, dupa cum si Cristos este accesibil tuturor oame-nilor. Ceea ce-i mana pe oamenii din vechime in cetatile de refugiu era o situatie de criza si de multe ori era nevoie parca de o criza pentru ca si copiii Domnului din vre-mea noastra sa aerge la Domnul Iisus. Nu exista teren neutru pentru persoana vino-vata: fie se afla in siguranta in cetatea de refugiu, fie era supus maniei razbunatorului săngelui. Tot asa si azi fiecare persoana individuala fie este in siguranta in Cristos, fie sub judecata lui Dumnezeu (Iona 3:36)4

D. Cetatile levitice (cap. 21)

21:1-42 Patruzeci si opt de cetati (v. 41) si imprejurimile lor cu terenuri comune pentru pasunat, inclusiv cetatile de refugiu, au fost repartizate **ievitilor**, dupa cum a poruncit

sprezece cetati din Iuda...
Simeon si Be-niamin.

(b) Restul cohatitilor - zece
cetati din Efraim...
Dan§i...jumatatedin tribul lui
Manase.

Ghersonitii: treisprezece cetati
din Isahar... Aser... Neftali ?i
jumatatea din tribul lui
Manase.

Meraritii: douasprezece cetati
din Ruben... GadsiZabulon.

Fiecare trib a cedat patru
cetati, cu exceptia lui Iuda si
Simeon, care au cedat,
combinat, noua cetati si Neftali,
care a cedat trei cetati.

Cetatile de refugiu, fiind cetati
ale Ievitilor (v. 13, 21, 27, 32, 36,
38), au fost raspandite pe tot
cuprinsul triburilor Israelului, ca
sa se implineasca profetia lui
Iacob (Gen. 49:5-7) si sa se
poata face lucrarea de invatare a
israelitilor.

21:43 Versetul acesta trebuie
citit in lumina altor texte din
Scriptura. El nu mseamna ca
Israel a ocupat tot teritoriul de la
raul Egiptului pana la fluviul
Eufrat. Mai degraba, tnseamna ca
teritoriul Tmpartit de Iosua a fost
o implinire a promisiunii facu-te
de Dumnezeu ca le va da orice
loc pe care va calca talpa
picioarelor lor (Ios. 1:3).

21:44 In mod similar, versetul
44 trebuie interpretat cu multa
atentie. Mai exis-tau vrajmasi, in
interiorul tarii. Nu toti canaanitii
au fost nimiciti. Dar asta nu din
vina lui Dumnezeu, caci El \$i-a
implinit promisiunea, invingand
pe orice inamic cu care s-au
luptat israelitii. Daca mai erau
dusmani neinvinsi si focare de
rezistenta, asta s-a datorat
faptului ca Israel nu si-a insultat
promisiunea lui Dumnezeu.

21:45 Observati versetul 45.
Domnul implinise toate
promisiunile. Nici un cuvant nu
a dat gres. Ce omagiu trebuie sa
aducem credinciosiei lui
Dumnezeu! Dar Israel nu si-a
insusit toate promisiunile lui
Dumnezeu.

(cap. 22)

22:1-9 Cand a fost impartit
teritoriul de la est -de Iordan,
Iosua le-a permis

rubenitilor, gaditilor si unei jumatati din tribul lui Manase sa revina in teritoriile lor, situate la est de Iordan, asa cum fusese in^elegerea lor. De asemenea le-a spus sa-si ia cu ei partea din prada rezultata in urma bataliilor la care au participat si ei.

Au trecut șapte ani de cSnd ei si-au parasit pe cei dragi ai lor pentru a lupta impotriva canaanitilor. Ei au tndurat tot felul de greutati, legate de razboi, pana cand a fost cucerit Canaanul. Si noi suntem chemati de Comandantul nostru sa" induram greutati si sa luptam lupta cea buna, tntru propasirea impar&tiei lui Durnnezeu pe pamant (1 Tim. 6:12; 2 Tim. 2:3). Acest gen de jertfire nu e usor de indeplinit, dar este un element esential din acea viata care !i face- placere lui Dumnezeu. Pe carnpul de lupta al zilelor noastre este nevoie de oameni inflacarati de o ravna sfafita:

Se cuvine oare sa ajung eu Tn cer calcatid doar pe flori, in tihna si lipsit de orice griji, Cand altii au luptat pentru a primi premiul, luptand insangerati, dar plini de vitejie?

Negre?it si eu trebuie sa lupt,
daca voiesc a
domni;
Daruieste-mi, Doamne, mai mult
curaj!
Voi indura \$i truda, si durerea,
Sustinut de-al Tfu Cuvant.

-Isaac Watts

22:10, 11 La intoarcere, spre casa, oamenii acestia s-au decis sa ridice un altar in apropiere de malurile Iordanului. Cand celealte noua triburi si jumatate au auzit despre asta, s-au aprins de manie, teman-du-se ca acest altar ar fi rivalizat cu eel din Silo. Ei s-au lngrijorat ca nu cumva acest altar sa devina un loc de Inchinaciune la idoli fn viitor, si astfel sif vina pedeapsa lui Dumnezeu peste toata natiunea.

22:12-20 Inainte de a declara razboi impotriva triburilor de la est de Iordan, copiii lui Israel au

trimis o delegatie ca s3 stea de vorbS cu reprezentantii acestor triburi, oferindu-le teritori la vest de Iordan, daca considerau propriile lor teritorii drept necurate (v. 19). t

In relatiile cu oamenii care au zidit

altarul, Fineas si ceilalti si-au amintit cum a suferit Israelul din pricina nelegiurii lui Peor (v. 17; cf. Nu. 25) si a pacatului lui Acan (v. 20; cf. cap. 7).

Ei au vazut Tn acest altar o al(a) amenintare la adresa bunastarii lor, ceea ce e in masura sa explice reactia lor virulenta. Ca popor ei au Invatat ca pacatul intineaza tabara intreag^ si ca Dumnezeu face responsabila Intreaga natiune pentru comportarea unor persoane individuale.

22:21-29 In consecinta, oamenii din Ruben, Gad si jumata din tribul lui Manase au explicat ca acesta nu era un altar pentru jertfe, ci doar un altar memorial, care sa fie o marturie pentru generative viitoare cS triburile de la est de Iordan fac parte din natiunea Israel.

22:30-34 Celealte triburi au tost muhu-mite de aceasta explicate, evitandu-se astfel un razboi. Triburile din est au numit acest altar *Marturia*, in sensul ca era o marturie ntre triburile din ambele maluri ale Iordanului" ca Domnul este Dumnezeul adevarat.

F. Cuvantarea de adio adresata de Iosua liderilor Israeiului (cap. 23)

Este prima din doua cuvantari de ramas bun rostite de Iosua. Aici el se adreseaza conducatorilor Israeiului.

Porunca lui Iosua ca ei sa fie curajosi si scripturali (v. 6) ne amintesc de cuvintele pe care Insusi Domnul i le-a adresat cu cativa ani mai devreme (1:7). Iosua a demonstrat veracitatea acestor cuvinte in creuzetul vietii, fiind acum in stare sa le incredinteze cu incredere generatiei urma-toare.

Ei le-a amintit israelitilor de credin-ciosia lui Dumnezeu prin faptul ca \$i-a implinit promisiunile cu privire la tara promisa si locitorii acesteia. Dumnezeu va continua sa izgoneascS dusmanul, dar israelitii aveau datoria s& asculte de El. Mai presus de toate, ei trebuie sa se fe-reascS de idolatria natiunilor din jur si nu cumva sa incheie casatorii

mixte cu canaanitii. Deoarece in caz contrar paganii acestia vor fi o sursa permanenta de necaz pentru Israel.

Nici unul din cuvintele lui Dumnezeu

nu a dat gres (v. 14). Asta nu inseamna ca teritoriul promis a intrat deja in posesia Israelului, deoarece Domnul Insusi spusee c& nu-i va izgoni pe tocitorii dintr-o data, ci treptat (Deut. 7:22). Faptul ca nici una din promisiunile Domnului nu a dat gres a constituit o puternica incurajare, folosita de Iosua pentru a-i impulsiona pe liderii Israelului sa duca la bun sfarsit lucrarea inceputa" de el. La acest indemn el adauga un avertisment (v. 5, 16), conform caruia lehova va da dovada de aceeasi credinciosie si fata de israeliti, eliminandu-i din tara buna pe care le-a dat-o, așa cum a facut cu canaanitii, daca evreii vor da uitarii legamantul incheiat cu Dumnezeu si se vor alipi de idoli.

Noul Testament contine un pasaj, la 2 Corinteni 6:14-18. ce constituie o paralela pentru acest capitol din VT. Separarea este vitala pentru omul lui Dumnezeu. Noi nu putem sa ne alipim de Domnul in acelasi timp in care suntem robii dusmanilor S5i.

G. Cuvantarea de adio adresata de Iosua poporului Israel (24:1-15)

24:1-14 Al doilea mesaj de ramas bun, adresat de data aceasta poporului, a fost rostit la Sihem.

Iosua a facut o trecere in revista a isto-riei poporului lui Dumnezeu, incepand cu Terah si continuind cu perioada lui Avraam, Isaac si Iacob. El le-a amintit israelitilor despre felul cum i-a izbavit Dumnezeu din Egipt cu brat tare, cum i-a condus prin pustiu si cum le-a dat biruinfa' asupra moabitilor in partea de rasarit a lordanului. Apoi a rememorat intrarea lor in tara promisa\ victoria repartata" la Ierihon si nimicirea regilor din Canaan (v. 2-13). Intunericul din versetul 7 ne duce Tnapoi la textul din Exod 14:19, 20, unde norul producea lumina' pentru israelii, dar intuneric pentru egipteni.

În acest rezumat succint al istoriei de la Geneza la Iosua, un fapt ieșe cu pregnanță in evident suveranitatea lui Dumnezeu.

Observati cum prezinta" Dumnezeu aceasta" istorie: **Eu am luat (v. 3), Eu am dat (v. 4), Eu am trimis (v. 5), Eu am adus (v. 6-8), Eu n-am vrut sa ascult (v. 10), Eu i-am dat in mana voastră (v. 11), Eu am**

trimis (v. 12), **Eu** am dat (v. 13). Iehova lucreaza dupa planurile Sale eterne si cine poate sa stea 'Tn calea Lui, cine poate opri mana Lui? De un asemenea Dumnezeu trebuie sa ne temem si s5 ascultam (v. 14).

24:15 Alegerea de aici nu era intre Domnul si idoli, deoarece Iosua a presupus ca israelitii *deja* se decisera *sa nu slujeasca* pe Dumnezeu. Prin urmare, el i-a provocat sa aleaga intre dumnezeii pe care li slujisera' stramosii lor Tn Mesopotamia si dumnezeii amoritilor, pe care Ti gasisera in Canaan. Decizia nobila a lui Iosua ca atat ei, cat si casa lui sa-L slujeasca pe Domnul a constituit un imbold si o sursa de inspiratie pentru generatiile de credinciosi care s-au succedat de atunci. „Cat despre **mine, eu si casa** mea vom **sluji Domnului**.”

H. Reinnoirea legamantului la Sihem

(24:16-28)

24:16-28 Cand israelitii au promis ca vor sluji lui Iehova, Iosua a zis: „Voi **nu puteti sa slujiti Domnului**” (v. 19). Asta mseamnS c5 ei nu puteau sa-L slujeascS pe Iehova si, in acelasi timp, sa se machine si idolilor. Negresit Iosua si-a dat seama ca oamenii aveau sS se indeparteze de la calea buna, ca z&nd in idolatrie, deoarece chiar in timp ce rostea aceste cuvinte unii din ei aveau dumnezei straini in corturile lor (v. 23). Oamenii au persistat msa, sustinSnd ca vor fi loiali Dumnezeului lor. Prin urmare, Iosua a ridicat o piatrS uriasa, sub stejarul care era l&nga sanctuarul Domnului, ca marturie a legamantului incheiat de c&tre Israel. (**Sanctuarul Domnului** despre care se vorbeste in versetul 26 nu se refera la tabernacol, care se afla la Silo, ci pur si simplu la un loc sfint.)

Referitor la problema idolilor, Carl Armerding face urmatorul comentariu:

Se pare c5 idolatria a fost unul din pacatele care s-au f&nat scai de Israel. IncS de la inceput strS-mo?ii israelitilor s-au inchinat la alfi

dumnezei, a&sa cum am vSzut (v. 2). C3nd Iacob si familia sa 1-au pMsit pe Laban, Rahela a fost aceea care a luat dumnezeii tatalui ei (Gen. 31:30-34). Dar cSnd au sosit In |arS, Iacob a poruncit celor din casa lui s5 se descotoroseascS de ace&stii „dum-

nezei straini". El i-a ascuns sub un stejar ce se afla la Sihem (Gen. 35:2, 4). Iata insa ca mult mai tarziu losua porunceste generan'ei sale, in exact acelasi loc, sa de descotoroseasca de dum-nezeii pe care i-au slujit parintii lor (v. 14).*⁷

Commentary, 1:335.

I. Moartea lui losua

24:29-33 losua... a murit la varsta de **o suta zece ani**, fiind Ingropat in cetatea mostenirii lui. Israelitii au ramas credin-ciosi Domnului cSta vreme au ramas Tn viata oamenii din generatia lui losua. Nu stim cine a redactat aceste ultime versete din cartea losua, si nu are importanta sa stim, pentru ca daca ar fi avut importanta, ni s-ar fi dezvaluit identitatea sa.

Oasele lui Iosif, care fusesera scoase din Egipt, la cererea sa, au fost ingropate acum la Sihem (Gen. 50:24; Ex. 13:19).

In cele din urma, Eleazar, fiu! lui Aaron, a murit si a fost ingropat in muntii Efraim.

Trei inhumiri sunt mentionate in ultimele cinci versete din aceasta carte : cea a lui losua (v. 29-31), a lui Iosif (v. 32) si a lui Eleazar (v. 33). Toti trei au fost ingropati In teritoriul alocat tribului lui Iosif. Toti trei II slujisera pe Dumnezeu! tor, dupa cum ei tsi slujisera patria. losua si Iosif au fost mari izbavitori in timpul yietii lor iar Eleazar a fost izbavitor la moartea sa, deoarece el a fost marele preot si moartea lui i-a eliberat pe toti cei care fugfeera in cetati de refugiu (20:6). Asemenea cartilor Geneza si Deuteronom, losua se Incheie cu dangatul clopotului mortii ce rasuna la capatul vietii unor oameni mari si evlaviosi. „Dumnezeu Isi ingroapa lucratorii, dar isi continua lucrarea."

NOTE FINALE

'(Intro) Irving L. Jensen, *Joshua, Rest-Land Won*, p. 14.

2(1:1-9) T. Austin Sparks, *What Is Man?* p. 104.

3(2:1) C. E. Keil si Franz Delitzsch, „Joshua", in *Biblical Commentary on the Old Testament*, VI:34.

4(3:14-17) Donald K. Campbell, „Joshua", in *The Bible Knowledge*

5(3:14-17)/taf
6(7:11-26) Hugh J. Blair,,
Joshua", *The New Bible
Commentary*, p. 229.

7(8:30-35) R. Jamieson, A. R.
Fausset si D. Brown, *Critical and
Experimental Commentary*, 11:23.

⁸(10:12-15) Prezentam mai jos
trei conceptii care recunosc faptul
ca s-a petrecut un miracol cu totul
iesit din comun. explic&nd, fara sa
Tncerce sa nege ca s-a petrecut o
minune, dupa cum urmeaza:

1. Dumnezeu realmente a
retinut (sau a oprit in loc) rotatia
pamantului, Tn timp ce soarele se
alia deasupra lui losua, lacand ca
rotatia sa dureze 48 de ore. Exista
para-lele in culturile altor popoare
din vechime care se refera la „o zi
lunga", prin care s-ar putea
Tntelege ziua lunga din timpul lui
losua.

1. Traducand textul ebraic
prin „a slat pc loc" (ebr. *dom*) si
„Tncetand" (ca la 2 Regi 4:6 si
Plang. 2:18), unii vad in acest text o
rugaciune ca trupele lui losua sa
aiba parle de o usurare de pe urma
soarelui arzator. indelungata
furtuna cu grindina constituind
raspunsul lui Dumnezeu la
rugaciunea lui losua.

3. Intrucat losua a pornit la atac
dis-de-dimineata, unii cred ca el s-a
rugat
ca soarele „sa fie retinut" pentru ca
sa
continue semi-mtunericul. Furtuna
cu
grindina ar constitui In acest caz
raspunsul
lui Dumnezeu la rugaciunea sa.

Prima explicate pare sa
corespunda cel mai bine textului
biblic: „i soarele s-a oprit In
mijlocul cerului si nu s-a grabit sa
apuna, aproape o zi intreaga"¹ (v.
13b).

9(10:12-15) C. H. Spurgeon,
Spur-geon's Devotional Bible, p.
168. Pentru o tratare utila a
aspectelor stiintifice ale textului a
se consulta Capitolul X din
lucrarea: *Difficulties in the Bible*
(Dificultati de care ne lovim in
Biblie) de R. A. Torrey (Chicago:
Moody Press, 1907).

10(10:12-15) Matthew Henry,
*Matthew Henry's Commentary on
the Whole Bible*, 11:59.

11(10:40-43) John. Haley,

Alleged Discrepancies of the Bible,
p. 324.

¹²(13:1-6) Sub domnia lui
Solomon, regatul a ajuns intr-
adevar pana la acea-

parte a Fluviului Eufrat din nord-vest, in sensul ca aceste teritorii ti plateau tribut, dar daca prin hotarul de est se mtelege toata lungimea Fluviului Eufrat, atunci aceasta promisiune inca urmeaza sa se Tmplineasca in viitor.

13(15:21-63) Keil si Delitzsch sustin ca acestea si alte probleme de ordin numeric din VT nu sunt altceva dec&t erori comise de copisti („Joshua”, p. 163-64). Pentru o discutie mai ampla asupra acestor aparente discrepante, vezi Comentariul asupra cartii 2 Cronici.

i4(Eseu) G. F. MacLear, *The Cambridge Bible for Schools and Colleges, The Book of Joshua*, p. 183.

f(Eseu) D. L. Moody, *Notes from My Bible*, p. 48, 49.

16(Eseu)//>#, p. 49.

17(24:16-28) Carl Armerding, *The Fight for Palestine*, p. 149.

BIBLIOGRAFIE

Blair, Hugh J. „Joshua.” In *The New Bible Commentary*. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1953.

Campbell, Donald K. „Josbua.” In *The Bible Knowledge Commentary*.

Wheaton, IL: Victor Books, 1985.
Feedmaan, H. „Joshua.” In *Soncino Books of the Bible*, Vol. 2. Londra: The Soncino Press, 1967.

Grant, F. W. „Joshua,” in *The Numerical Bible*, Vol. 2. Neptune, N.J.: Loizeaux Bros., 1977.

Henry, Matthew. „Joshua.” In *Matthew Henry's Commentary on the Whole Bible*. Vol. 2. McLean, VA: MacDon-ald Publishing Company, n.d. Jensen, Irving L. Joshua: *Rest-Land Won*, Everyman's Bible Commentary Chicago: Moody Press, 1966.

Keil C. F., and Franz Delitzsch. „Joshua.” In *Biblical Commentary on the Old Testament*. Vol. 6. Grand Rapids: Wm. B. Eerdmans Publishing Company, 1971.

Kroll, Woodrow Michael. „Joshua.” In *Liberty Bible Commentary. Old Testament*. Lynchburg, VA: The Old Time Gospel Hour, 1982.

MacLear, G. F. *The Cambridge Bible for Schools and Colleges, The Book of Joshua*. Londra: C. J. Clay and Sons, 1888.

Pink, Arthur W. *Gleanings in Joshua*. Chicago: Moody Press, 1964.

